

LOS RESTOS DEL PASAR

Luis (Soto) Muñoz / Alfredo Picazo, 2024

1480

ESTREA EN NUMAX: 20.03.2024 | V.O. | TP | 83 min

Antonio narra a súa infancia nunha remota vila cordobesa durante a celebración da Semana Santa. É un rapaz solitario e curioso que un día coñece a Paco, un pintor de avanzada idade. Antonio ten moitas dúbidas e colocaraas en Paco, sobre todo as relacionadas coa morte e a relixión. Paco ensinará a Antonio non só a pintar, senón tamén a observar e a entender a vida como estancia transicional.

«Retrato etnográfico, ficción memorialista e reflexión artística. Cine sobre a paixón. Cine apaixonado.»

Philipp Engel, CINEMANÍA

Entrevista con Luis (Soto) Muñoz e Alfredo Picazo: «Tivemos a influencia dos libros de Delibes os os filmes de Erice»

Por Adrián Sempere

Como xurdiu a idea da película? Alfredo Picazo [AP]: Pois o Concello de Baena hai anos, cando sabían que nós empezáramos a facer cinema, propúxonos realizar unha película na vila e a proposta quedou aí, enriba da mesa. E un día cos nosos produtores, Dani e Alejandro, iamos no coche a un festival e falámoslles da proposta; funcionara moi ben *El cuento del limonero*, de Soto, na que eu me ocupei da dirección de fotografía. Os produtores dixéronnos que se faciamos algo alí tiña que ser algo puro, ligado á nostalxia e á nosa terra. Despois de darlle voltas, decidimos que tiña que ser a *Semana Santa* e debiamos ser nós quen a retratasemos. Tiñamos como reto retratala de forma diferente, hai moito material de arquivo fotográfico ou televisivo, pero queriamos facelo cinematográfico.

Destaca na película esa procura da sinceridade e desligarse da forma de retratar a Semana Santa máis turística, chegando todo o máis íntimo e á tradición. AP: Si, creo que escapamos un pouco dese termo turístico.

Luis (Soto) Muñoz [LSM]: Porque somos de alí. (Risas) Non só somos de Baena, senón que todos os actores tamén o son. É unha cousa que pretendiamos, e acabámolo conseguindo, ata coa voz en off. Aos actores non queriamos ter que explicarlles certas palabras e tradicións. En cambio, co equipo técnico si que o fixemos. Acabaron todos sendo expertos da vila.

Tamén quería preguntar polo formato da docuficción, é un formato pouco utilizado e quería saber como xurdiu e se tiñades algunha referencia. AP: Creo que foi obrigado, sabiamos que un paso da *Semana Santa* é algo que ocorre e róvalo, pero parar a *Semana Santa* para rodar era inviable. Entón alí xorde o termo de dominar o documental con ficción. Sabiamos que queriamos facer unha ficción e a parte do neno é ficción, porque despois a parte do pintor é un xogo entre o seu día a día e a ficción.

LSM: Tivemos a influencia de moitos libros, como os de Delibes cos nenos correndo pola vila, o neno coñecendo ao avó, este asunto dos mozos enterrando o coello. Que á parte de ser literario tamén é moi cinematográfico. Fixemos un mix de todo isto. Pero é complicado ter unha referencia clara da película en estrutura porque ía sobre a marcha, entón as referencias ían oscilando. No termo da docuficción, eu non atopo unha película que se pareza a isto, e creo que xoga a favor da película, que explora algo, entre comiñas, un pouco descoñecido.

Falando de referencias, no filme hai algo de Berlanga, Buñuel, de Erice, no pasado, a memoria, o recordo. LSM: Si, totalmente, este asunto das pantasma de Erice. A min Erice marcóme moito, tanto como director como logo persoalmente. Porque tiven a sorte de convivir con el unhas semanas e a película toma moita forma da sabedoría que ten el. De feito hai un momento que case dialoga frontalmente co seu cinema, que é o momento en que están os nenos falando na cama á luz das velas. Iso dialoga coa escena de *El espíritu de la colmena*. Tamén se traballa sobre un pintor e, de maneira directa ou indirecta, un sempre volve a *El sol del membrillo* e ese sinal documental do cinema de Erice. Na película hai algo desa aproximación desde a non aproximación ou a distancia, collemos esa filosofía con Paco, aínda que na forma obviamente hai distancias.